

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 24. rožnika. 1892.

List 26.

Eucharistia.

Presv Rešnje Telo!

Božični večer je.*) Bedim. Sedim in razmišjam v topli sobi... a ljubi Zveličar — zmerzuje zame, za moje zmote in grehe v merzlem hlevčku... Toda, ali sem v nesvesti? To se je godilo že pred več kot pol letom; tudi ne: godilo se je že pred blizo dva tisoč leti. Res je že davno, vendar je še vedno resnično to tudi dandanes: V tabernakeljnu še zmirom za nas biva, in to v mrazu in vročini. Tu še Marije in Jožefa ni, še uboge živinice ni. O ti ljubi Jezus, kako si vendar zašel sem v to revno stanovanje? Bog nebés in zemlje, in tu v našem siromaštvu! In odgovarja mi iz cerkve sem v mojo sobo: Priklepa me tukaj ljubezen, ljubezen do tebe ubogega grešnega človeka. — Pa kaj počneš, kaj delaš tukaj, o moj Jezus? ... — O dragi prijatelj: kaj delam, kaj počnem? Kličem in vabim, da bi prišel, kdor me ljubi, prosit me, pogovarjat se z menoj. Sej ne želim, ne zahtevam družega, kakor da bi hodili od mene ljubljani, od mene odrešeni, odkupljeni človeški otroci sprejemati novih milosti od Mene, ktere jim deliti želim. Serce boli mater, ki s trudom pripravljala preljubljenemu sinčku svojemu kako veselje, s katerim mu prav zelo misli vstreči in se otroče prešérno dobroti odreče, da mu nič ni do takih reči. Ali še vse huje nasproti je Jezusovemu naj ljubeznjivšemu Sercu, ako njegovim otroci vse bolj ljubijo, kakor pa sladko nebeško mano, katero jim Gospod ponuja. Premisli, o človek!...

Razne bratovščine so ustanovljene v češčenje presvetega Rešnjega Telesa. Vse hvale vredna je naša Ljubljanska bratovščina vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa! O koliko tisučev jih moli

in časti Jezusa v najsv. Zakramentu! Kako brez števila veliko prelepe in drage cerkvene oprave in paramentov v čast presv. Rešnjemu Telesu se je že razdelilo in se deli po vsi škofiji, pa pošilja se tudi v misijone, in tisuče in tisuče vernih častivcev, djal bi, se neprenehoma versti in „uro moli“ v čast presvetemu Zakramentu. Ali ker je ljubezen in dobrotá Jezusova nezmérna v tej naj častitljivši Skrivnosti; zato tudi naše češčenje in povračevanje Jezusove ljubezni nikoli ne more zadosti veliko biti. Prelepe so procesije v god presv. Rešnjega Telesa in druge počesčevanja po vsem katoliškem svetu; na milijone kolén pred Njim poklekujе in ga moli po cerkvah; mnoge so tudi družbe, bratovščine v ta namen: vendar pred Veličanstvom Gospodovim v tej božji Skrivnosti je vse to le kakor slaba senca.

Imenujem naj o tej priliki zraven omenjene ljubljanske tudi saj še eno drugo družbo v čast Sv. Rešnjega Telesa. Imenuje se „Eucharistia.“

Vstanovil je to društvo P. Eymard, začetnik „Zadruga presv. Zakramenta“ († 1868). Pij IX so zaterdili: „To misel je vdihnulo nebo: svest sem si, da je Cerкви tega treba.“ Sedanji sv. Oče Leon XIII so to društvo blagoslovili in odobrili s posebnim pismom (Breve). Nad 120 škofov ga je prav toplo priporočilo svojim duhovnom. Množi in razširja se do čuda naglo. Pred 4 leti je imelo društvo samo 3000 udov, a sedaj jih ima že dosti nad 20.000, med njimi mnogo škofov in več kardinalov.

Sprejemajo se v to društvo samo duhovni: vendar smejo pristopiti že koj subdijakoni. Zavežeš se 1) vsak teden enkrat celo uro Jezusa v tej naj večji Svetosti premišljevat i in moliti. Dan in

*) Res je bil odmenjen spis že za Božič.



uro si sam izbereš in premenjuješ kakor hočeš. Če kateri teden ne bi utegnil, dopolniš jo prihodnji teden: 2) Vsako leto se opravi ena sv. maša za umerle ude. Kolika tolažba zate, da se bo toliko ss. maš darovalo zate! 3) Plača se 1 gld na leto; a zanj prejemaš mesečni list „Eucharistio,“ krasen list, kateri prinaša iz raznih krajev izverstne in zanimive, spodbudljive in podučljive vsebine. To društvo je nekaka protizveza zoper zvezo frama-sonsko, a ta list je nje glasilo.

Popolnih odpustkov prejmeš: 1) na dan, ko pristopiš; 2) o smertni uri; 3) na praznik sv. treh Kraljev in presv. Rešnjega Telesa, in 4) vsak dan če jedno uro Jezusa v najsv. Zakramentu moliš; tudi gredé, ko greš bolnika obhajati. Morejo se vsi opravičiti za duše v vicah v prid obrniti.

Vodnik društva je č. g. Karol Krasa, Spiritualdirector der barmherzigen Schwestern, VI. Gumpendorferstrasse Nr. 117. Wien.

J. K.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dolje.)

IX. Poglavje.

O cerkveni veljavnosti v verskih rečeh.

17.

Papeževe versko-nravske določbe — znane in dane raz stolice pervaške — so tedaj brez zmote, kar je bilo že prej pojasnjeno, in tako so verjetne kot občenega zbora. Druge papeževe naredbe so sploh preveljavne in prečastitljive zavoljo besede Božje: „Ti si Peter, in na to pečino sozidam svojo Cerkev.“ Matth. 16. 18. „Pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce.“ Jan. 21. 15. „Simon, Simon! glej satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico: jaz pa sem prosil za te, da ne jenja tvoja vera, in ti, kedar se boš nekđaj spreobrnil, poterdi svoje brate.“ Luk. 22, 31. 32.

18.

Nikoli in v nobenih okoliščinah ni dopuščeno se pozivati na občni zbor od papeža, kader raz pervaške stolice učijo in ukazujejo, ali kedar so njihove določbe sprejete od raztresene cerkve, kar je Cerkev s papežem. To storiti, bi se reklo, svojo nepokornost prikrivati in razpor dalje snovati: pravi se, pozivati se od cerkve na cerkev, ktera ne odgovarja nikoli dvakrat na isto vprašanje. „Cerkev ne sodi dvakrat.“*) Podvreči se je dolžnost. Kriva vera, obsojena po škofijstvu, piše sv. Avguštin Julijanu, se ne sme več preiskovati, marveč jo morajo kerščanske oblasti zatreti.*)

*) Ecclesia non bis iudicat.

*) Damnata ergo haeresis ab episcopis non adhuc examinanda sed coercenda a potestatibus christianis. S. Augustinus.

19.

Papež obsodijo več stavkov, iz kake knjige posnetih, poznamnjajo to in uno za krive nauke, naznanijo škofom po vsem svetu in: „stvar je dognana.“ „Bog je postavil uk resnice na Stolico edinosti.“*) Petrov glas priznavamo v glasu njegovega naslednika, udamo se, vbogamo.*)

Mislil bo kdo: so li pa papež in škofje dobro preiskali, se ogibali enostranosti, so li stvar razumeli? Niso ne mara iz strahu ali iz nade tako ravnali? Kratko: so se obnašali kot verski sodniki?... Odgovor: To in tako naj prašajo oni, kateri ne verujejo obljube Kristusove, da bode vselej s svojo Cerkvijo do konca sveta. Jezus je obljubil: „Z vami sem,“ in zvest je svoji besedi: To mi je dovolj opravičenja za mojo pokorščino. Ovca sem, — ovci pa ne gre pastirjev soditi.

20.

Terditi, da sméjo verniki presojeti papeževe ter cerkvene in škofovske naredbe, ni le sploh samo na sebi prederzno in prepovedano, temuč daje tudi potuho katoliškemu občinstvu in ločinarjem samim, ker uči kljubovanje in nepokorščino do sv. Cerkve.*) Tako pravilo je le slepilo, s katerim ločinarji svojo nepokorščino prikrivajo.

21.

Kakoršnikoli so škofje posamezno ali vsak za se, naj so sveti ali mlačni, učeni ali malovedni, brez predsodkov ali ne, naj se po vetru in sebičnosti okrenjajo ali le za čast božjo vnemajo; kakšne baže konečno so razlogi, ki jih primerjajo: vselej kedar so s papežem vred zložni v kaki določbi, so isti, ktere nam je Bog postavil vodnike v veri in nravnosti. Njih mnenje utegne biti človeško: svetost jim se ni obljubila; ali njih skupna določba v edinosti s papežem ne more biti nikoli zložna zoper resnico. Zveličar je obljubil, da zmota nikoli ne zmaga: peklena vrata ne zmagajo, in on je zvest svoji obljubi.

22.

Različno tolmačenje neklih izrazov v apostoljskem ukazu ne dela zapreke njegovemu postavnemu sprejetju, kedar se strinjajo v glavnem predmetu. Zaradi tega se nikoli ni dvomilo na iskreni podveržnosti katoliških bogoslovov pod verske določbe Tridentinskega zbora, da-si se niso strinjale njihove razlage neklih točk.

23.

Naredbe v papeževih razpisih, ktere so zoper navade in prostosti kake cerkve, n. pr. neki čas

*) Qui in cathedra unitatis doctrinam posuit veritatis. S. Aug.

*) Ego interim clamito: si quis cathedrae Petri jungitur, meus est. S. Hieron.

*) Talia disputare, qualia isti disputant, rebellare est. S. Aug.

francoske, ne podajo postavnega vzroka, se jim ne podvreči, da se le njih uk z vero strinja. Krajne ali državne navade in svobodnosti so posebnice, bodisi dovoljene, bodisi terpljene, na ktere se ne ozirajo občne naredbe.

24.

Ako papež naročajo pokorščino do postav vladarjevih, jim nikakor ne vdihnejo veljave iz svoje oblasti; ravno tako ne dobivajo cerkvene postave svoje moči od oblasti vladarjeve, ako svojim podložnim vелеva ravnati se po njih. Vsaka postava vleče vso svojo moč od oblasti, iz ktere izvira. Domišljati si, da papežev razglas ne veže vernih v njih vesti, dokler ga država ne sprejme v svoj zakonik, dasi pastirji povsod odobrujejo verski obség, se pravi uničiti cerkveno veljavo v verski sodnji, pravi se iz vere delati državen zavod. Ne tako: — temuč resnica katoliške vere je neodvisna od državnih šeg.

25.

Da postane cerkven ukaz državna postava, ga mora brez dvombe svetna oblast v svoj zakonik vpisati, ali to vzakoničenje ni oni vzrok, ki verne v vesti veže k pokorščini do cerkvenih ukazov. Ne zavoljo tega vzakoničenja, temuč zaradi tega morajo jim v sercu podverženi biti, ker izvirajo iz veljavnosti onih, katerim je Zveličar rekel: „Pojdite, učite vse narode.“

26.

Brez prederznosti se Cerkvi ne more odreči pravo, soditi o smislu knjig verozadevnih. Vsako društvo ima pravo, soditi o smislu svojih postav in knjig, ki jih pretresuje. Razven tega pozna Cerkev svoje pravo in se ana družega; in zares je sodila vsaki vek cerkvene knjige, bodisi v poterjenje ali v odbitje. Tako je zaverгла spise Arija, tri slavovite Ibasove, Theodoretove in Theodora Mopsvestega; poterdila pa nasproti sv. Avguština spise o milosti.

Omnes episcopi simul clamaverunt: Quicumque Nestorium non anathematizat, anathema sit. Omnes Nestorii epistolam et dogmata anathematizamus. Conc. Ephesin.

27.

Ako gre Cerkvi pravo, soditi o smislu cerkvenih knjig, zadeva verne neobhodna dolžnost se podvreči njenim razzodbam; ker bi oblastnija, ktere nikomur ni treba vbogati, bila bosa domišljija. Verni so tedaj dolžni spoštovati cerkvene razzodbe zastran spisov verozadevnih.

(Dalje nasl.)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

4. Podružnici v **Hrovači**, posvečeni presv. Trojici, so prizidali novo svetišče (prezbiterij) ter postavili notri nov veliki altar. Izdelal ga je rajni podobar g. Anton Miklič, od sv. Marka, za okroglih 750 gld. Iz farne cerkve so se prestavile sem stare orglje, ko so prejšnje kupili Nemščani za svojo podružnico. V Hrovači so si omislili tudi nove zvonove, uglasene v trizvoku — Fis, A, Cis (Fis-moll.)

Pri tej podružnici je farno pokopališče za veliki del fare. Ker je bilo postalo pretesno, se je razširilo l. 1887. Ribniška občina je kupila potrební prostor, g. dekan Skubic pa ga je priredil za pokopališče ter ga obzidal z dohodki podružnice presv. Trojice, tako da je tudi razširjeno pokopališče la stnina te podružnice. Ker ni bil stari pokopališčni križ več dostojen in ker ga je bilo treba vsled razširjanja pokopališča itak prestaviti, omislil si je gosp. dekan l. 1890 nov, lep križ iz vlitęga železa za 400 gld. ter ga postavil na primernem kraju.

5. Podružnica **sv. Križa**, h kateri sedaj spadajo vasi Jurjevica, Kot, Breže, Sušje, Slatnik in Žlebič, se je pod rajnim Skubicem po veliki skerbi zaslužęnih ključarjev Janeza Lésarja in tovariša Grebenca vsa prenovila. Najpervo se je prekrila polagoma vsa streha ter vredil pevski kor in orglje. Za tem so bili prenovljeni vsi trije altari in prižnica. Naredile so se v cerkvi nove klopi, nova okna in nova večja vrata. Vsi stroški za ta dela so se odbili z milodari. Precej milodarov se je bilo nabralo v tistih letih, ko se je zidala nova farna cerkev in se je obhajala dopoldanja služba božja ob nedeljah in praznikih za zgornji del fare v tej podružnici.

Ko se je bila cerkev prenovila, je prišel na versto še zvonik, ktereга so vzdignili za 2 m ter mu napravili popolnoma novo streho. Delo pri zvoniku so plačali občani z enoletno 6% doklado na 60% davke ktere so si sami naložili.

Ko je bil zvonik gotov, naredili so v žagradu nov tlak in oskerbele se nove omare za mašno opravo, ktera se je napravila v zadostni množini. Samo v denarju se je potrošilo v Skubčevi dobi za razna dela pri tej podružnici do 30.000 gld. Zato pa se more sedaj tako po velikosti kot vredbi in snagi vspeorediti marsikteri farni cerkvi v škofiji. Čast občanom!

Posebne pomembe glede soseske sv. Križa je tudi to, da se je pod Skubicem na novo vredila. Prej so namreč spadali Sušjani, Slatničani in Žlebičarji pod sosesko sv. Marka v Sodraški fari, a pokopavali so svoje merliče na pokopališču pri sv. Križu. Tako razmerje je bilo ostalo iz onęga časa, ko je spadala pod Ribnico še vsa sodraška fara, torej tudi podružnica sv. Marka. Ko se je pa vstanovila l. 1753 v Sodrašici samostojna duhovnija, je prišla podružnica sv. Marka pod Sodrašico, a imenovane tri vasi so ostale pod Ribnico.

Iz te nenaravne razmere so izvirale o raznih prilikah jako neljubi prepiri. Na prošnjo Sušjanov je škofijstvo rešilo l. 1881 zadevo tako, da spadajo vasi Sušje, Slatnik in Žlebič od sedaj dalje pod sosesko sv. Križa.

Prelepo delo, spadajoče k tej podružnici, ter izvršeno pod vodstvom dekana g. Skubica, je tudi

obnovljenje sv. križevega pota, oziroma kapelice križevega pota, sozidanih ob potu, ki vodi iz Brež k sv. Križu. Dotične na pol razrušene kapelice je Marija Zidar iz Brež v zadnji volji naročila popraviti svojemu sinu Janezu Zidarju, kteremu je v ta namen zapustila 400 gl. Materino zadnjo voljo je Janez Zidar zvesto spolnil. Dal je prezidati kapelice ter vanje postaviti slike križevega pota z okviri. Križev pot je bil ob enem z onim v cerkvi sv. Križa l. 1887 blagoslovljen po č. P. Placidu Fabijaniju, iz reda sv. Frančiška, sedaj provincijalu hervaškokranjske pokrajine sv. Križa v Ljubljani.

V bližnji prihodnosti čaka soseščane sv. Križa novo delo, namreč razširjenje pokopališča. Rajni g. dekan Skubic je možem večkrat svetoval, kako naj se to zgodi; izveršitev se je zavlekla vsled nekega nasprotovanja.

V najnovejšem času se je od neke strani sprožila misel, naj si občini Sušje in Jurjevica ustanovita pri sv. Križu lastno ljudsko šolo, da se tako v okom pride tesnobi šolskega poslopja v Ribnici. Po mojem nemerodajnem mnenju je ta misel nesrečna. Razlogov za to terditev pa na tem mestu ne morem razpravljati. Jurjevčani in Sušjanci naj si torej to imenitno zadevo od vseh strani dobro ogledajo.

6. Tudi pri podružnici sv. Leonarda v **Nemški Vasi** se je v Skubčevi dobi veliko preuredilo. Kupili so od Hrovaščev stare orglje za 100 gl., ter jih postavili v svojo cerkev. L. 1882 so si napravili dva nova zvonova za 400 gl. Mogočni zvonik Goričevski je spodbudil Nemščane, da so si lansko leto sozidali nov zvonik, za kateri je bilo treba šteti samo v denarju 1500 gl. Tudi cerkev sama se je pri tej priložnosti zunaj in znotraj prav lično prenovila. Zadnje delo se je zveršilo sicer še le po smerti rajnega g. Skubica, vendar je bilo dogovorjeno in načrtano še za njegovega življenja. Velike zasluge za to podružnico imata ključarja Jože Češarek in njegov tovariš J. Zobec, ktera častno službo v splošno zadovoljnost svojih soseščanov opravljata že nad 30 let.

(Dalje nast.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Konec.)

Povrat župnikov.

Ker je Ivan vedel, kakó težko ga župljani pričakujejo, naznanil jim je bil dan svojega prihoda. Veselje teh dobrih kristijanov je bilo pri tej novici v resnici neizmerno in skerbeli so zató, da bi svojega ljubljenega dušnega pastirja kolikor mogoče najslovesnejše sprejeli. Krasno so okinčali cerkev z venci in z zastavami, napravili so na cesti prezali slavolok ter ga olepšali s cveticami.

Župnik je imel priti v soboto večer. Uro pred solnčnim zahodom pričeli so zvoniti k prazniku in koj se je ljudstvo povračalo domú od dela, obleklo praznično obleko in se pričelo zbirati pri slavoloku. Med ljudstvom je bilo videti tudi nekaj bližnjih duhovnov, ki so tudi že težkó pričakovali svojega prijatelja. Cela pot, po kateri se je imel peljati Ivan, bila je ozaljšana. Na hišah so visele zastave, podobe z napisi, in ceste bile so posute s cveticami. Ravno da se je pričelo mračiti, že so prižgali luč na zvoniku (ki je bil tudi jako lepo ozaljšan), na slavoloku in

po oknih posameznih hiš. Ljudstvo je nesterpno pričakovalo gosp. župnika.

In komaj se je začulo derdranje koles, že so bili krepki mladeniči pri vozu, izpregli so konje in sami peljali voz do slavoloka. Dasiravno se je gosp. župnik branil in upiral na vse kripelje; bilo je zastoj. In ko je priderčal voz do slavoloka, zaorili so gromoviti „Živio!“ in „Slava“-klici. Ljudstvo je ustavilo voz, hoteč videti in govoriti z župnikom. Vse ga je pozdravljalo, vse mu voščilo srečo, vse poljubljalo roko, ob kratkem, nastala je prava zmešnjava. In kdo si vé, koliko časa bi bilo še to terpelo, da niso mladeniči zopet prijeli za voz in ga hipoma odpeljali do župnega dvora.

Perva pot je bila Ivanu v cerkev, kjer se je bilo že zbralo mnogo ljudi. Pokleknil je pred velikim oltarjem in nekoliko trenutkov preserčno hvalil Boga in presveto Marijo Devico za srečno vernitev. Potem pa se je obernal k ljudstvu in naznanil z rokó, naj se umirijo. In res, bilo je koj vse tiho, kakor v grobu. Tedaj je pričel govoriti:

„Nepričakovana in veličastna slovesnost, katero ste mi pri vernitvi napravili, me je zelo ganila, a tudi osramotila. Ganila, ker vidim, kakó zeló spoštujete svojega dušnega pastirja; osramotila, ker vem, da tolike časti niseu vreden. Kakor ste vi vedno mislili name, tako tudi jaz na vas. Vsaka minuta, ko sem bil nepričujoč, zdela se mi je neizrečeno dolga. V duhu bival sem vedno pri vas. Sam Bog vé, kakó me je skerbelo in kakó sem molil, da bi nihče izmed vas ta čas ne zbolel, da bi mu ne mogel podeliti pomočkov za srečno smert. Sedaj je, hvala Bogú in presveti Devici, vse dobro. Bog je uslišal mojo prošnjo. Zahvaljujem se Bogú in Materi Božji, da sta me zopet nazaj pripeljala, in hvala tudi vam, da ste poslušali moj svet in niste napravljali nikacih nemirov in šuma. Prizadeval si bom vam biti v vsakem oziru dober oče, — v dušnih in telesnih potrebah. Pomogel vam bodera, kolikor bo v moji moči. Molil bodem za vas, živel samó za vas. Molite tudi vi za mene. Bog pa blagoslovi vas vse in vam stoterno poverni vso čast, spoštovanje in ljubezen, ktero izkazuje meni, nevrednemu službniku Kristusovemu.“

Nato je Ivan verno ljudstvo blagoslovil z Najsvetejšim, potem pa se je podal v župni dvor. Ljudstvo pa se je globoko ginjeno razšló domú. Ljubezen župljanov je Ivanu bogato povračala vse pritežnosti, učinjene mu od postave, ktero so gledé vojaške službe duhovnov napravili framasoni.

Marsikdo izmed čitateljév utegnil bi misliti, da je le-tá povest vsa izmišljena. Naj bi pač bilo res tako! Toda, kolikokrat sem videl z lastnimi očmi, kolika žalost je navdajala verle mladeniče, ki so morali zapustiti tiho semeniško zidovje, da zadosté ostri, krivični laški postavi, ki kliče tudi bogoslovce v vojaško službo. Kofiko solz se zaradi tega prelije, koliko solz mladeniških in máterinskih! Kdor tega ni še nikoli videl, si še misliti prav ne more, kako so užaljeni stariši in drugi ljudje pri tacih dogodbah.

Mnogo mladenčev, ki so bili prej vneti za vse lepó in blago, pogubi se med šumom in hrumom svetá tedaj, ko nosijo vojaško suknjo. Mnogo se jih ne verne več v semenišče. A to ni največje zló! Da bi vsaj postali verli posvetni možjé! A tudi to se ne zgodi vselej: marsikteri se pogubi dušno in telesno, odtuji se sveti veri in vdá se najgerjim pregreham.

Nasprotno pa ima le-ta postava, dasiravno kivična, tudi marsikaj dobrega v sebi. Za klerike je to šola kerščanske poterpežljivosti, katere je duhovnu dandanes še posebno potreba — mnogo bolj nego prej kedaj — da more prenašati zaničevanje in preganjanje svete cerkve. In tudi pri vojakihi učini verl bogoslovec marsikaj dobrega.

Tako so brezverski postavci dajavci dosegli s svojim krutim zakonom ravno nasprotno tega, kar so nameravali.

J. J.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. V večer pred S. R. Telesom je hudo lilo; v praznik sam zjutraj je bilo toliko vedro, da ste se procesiji Ternovska in Šenpeterska mirno opravili; potem je zopet deževalo. Šenklaška procesija, ki se je pričela že nekaj po 9ih, se je v začetku veršila dosti srečno, po tretjem blagoslovu pa je začelo deževati in poslednjič je dež tako pritisnil, da se je zadnji blagoslov moral v cerkvi opraviti. Zvečer je bil velik naliv in v petek je zopet po malem deževanje. V nedeljo dopoldne je bilo vgodno vreme ter ste se srečno zveršili obé procesiji — Šentjakopska in frančiškanska. Popoldne in nadalje je zopet nekoliko deževalo. Enako ali podobno se sliši z okolice in z deže. Bog daj lepo vreme, da bi moglo žito in sadje se polniti, vse lepo zoreti in se spravljati.

S Pivke se piše „Slovincu:“ Sv. Vida dan zvečer se pripodé černosivi oblaki z germenjem in bliskom in ulije se silna ploha. Mož iz Zagorja in žena njegova bežita pod bližnji hrast. V tem hipu trešči trikrat, tretjič 2 metra preč od moža in žene. Mož obleži kakor mertev, žena kliče na pomoč. Mimo gredoč voznik vzdigne in trese moža; žena je vsa bleda strahú. Na pomoč pride Zagórski g. vikarij in ljudje z vozom, na katerem oba odpeljejo v Zagórje. Možu je strela osmodila lase, ožgala ga po persih, z desne noge potegnila čevelj, za kterim je imel vtaknjen krivec. Doma so ju grelj, dergnili... Smertne nevarnosti ni, vender utegneta še dolgo ležati.

Ljudje kolnejo pogostoma: Strela te ubij! Taki žalostni dogodki so svarilo zoper kletvinjo in v spomin kličejo kazni božje, ktere kliče greh na zemljo!

Pri Sv. Duhu na Kerškem je 17. t. m. toča hudo pobila.

Tudi v Perneku na Štajarskem je one dni v neki skedenj, kjer je vedrilo 12 ljudi, udarila strela; trije so ostali mertvi.

V Gropadi pri Bazovicu je strela ubila mladenč'a, ki je nesel domú travo za kravo. Našli so ga sredi travnika, precej osmojenega.

Sarajevo 6 jun. 1892. (Zahvala.) Naj Vam naznanim, kako je pretečeni teden, ena mala deklica pri 2 letih, prav čudovito ozdravela. Pretekli ponedeljek je tudi v Sarajevi prav dobro gromelo, in tudi enkrat je treščilo; ta mala deklica, serbkinja, je pa ravno spala, in se je tako ustrašila, da se je prebudila, in nič več spregovoriti ni mogla; tako se je ta revica vila in mučila, pa nič ni mogla spregovoriti. Peljali so jo k zdravniku, pa je rekel, da ne more nič pomagati. Pri tisti hiši pa služi ena prav dobra in kerščanska služkinja, in ima tega otroka tako rada, ker ga vedno seboj v katoliško cerkev jemlje. Ta revica se ji je tako smilila, da se je vedno jokala za njo, in je nekoliko molila in Boga prosila, jo tudi

nam v molitev priporočila, pa obljubila, ako bode deklica spregovorila, da hoče v našo kapelo kaki dar dati. Ta dobra duša je že veliko naši kapeli pomagala. Bilo je od ponedeljka pa do petka, kar ni nič spregovorila; v petek zvečer ob 9ih je pa, hvala bodi Bogu in Mariji Devici, na veliko veselje te dobre služkinje in njenih roditeljev zopet spregovorila, in ravno tako govori kakor poprej. In ta dobra oseba je že danes, v ponedeljek, obljubljeni dar k nam prinesla v kapelo. Prosim Vas, ako se Vam zdi vredno, da bi to v „Zgodnjo Danico“ dali, ker sem tudi jest precej namen in obljubo naredila, ko smo začele v petek moliti, ako ozdravi, da se hočem v „Zgodnjo Danico“ v imenu te dobre služkinje zahvaliti. Bodi to v spodbudo drugim, da naj le pri Bogu in Mariji Devici pomoči in tolažbe iščemo z živo vero in terdnim zaupanjem, pa z gorečo ljubeznijo do Boga in do bližnjega, in z dobrimi deli.

V našo sirotišnico smo tudi zdaj dobili male dekleta, imamo zdaj 4, ktere v šolo hodijo in imajo prav revne stariše. Tu v Sarajevi, hvala bodi Bogu, je letos vedno za potrebo dežja, da lahko raste.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni. (Dan presv. Rešnjega Telesa.) Dragi in verni katoliški Slovenci! Znan vam je veličastni obred procesije presv. Rešnjega Telesa dan; ni pa tako v Bosni jugoslavenski, ki je okolo 400 lét čamila pod jarmom turškim, pod stisko mahomedansko.

Tu narod kerščansko-katoliški ni poznal, ne občutil versko-vzvišenega in veleslavnega obreda procesije z Najsvetejšim na Kristusovega Telesa dan. Mnogo je še zdaj župnij, ki te največje cerkvene slavnosti ne poznajo; krivo tega je pomanjkanje za to potrebnih reči, pa tudi mlačnost in stara navada. Prej bile so ovire in prepoved, a sedaj po „okupaciji“ je prosto in brez vsake nevarnosti. V novi župniji sv. Jožefa v Prjedoru prizadevalo se je že od Velike noči do sedaj ta slavni praznik in procesijo presv. Rešnjega Telesa, kolikor največ mogoče, slavno, častito in dostojno obhajati.

Upam, da marsikomu bode zanimivo čitati ali slišati, kako se je ta sveti in slavni praznik veršilo bogoslužje v tej katoliški župniji med večino mahomedcev in razkolne cerkve kerščanov. Hvala Bogu! In Jezus, Marija, Jožef povernite miitim dobrotnikom in dobrotnicam, osobito v beli Ljubljani, kteri so blagoserčno pripomogli k lepoti cerkve in oltarja sv. Jožefa tukaj in k slovesniji procesiji na Božjega Telesa dan. Oltar smo okinčali z raznimi svilenimi in volnenimi tkaninami, tudi sv. mizi, menzi, to je prav za prav oltar, smo lepo tkaninsko obleko, „antependijum“ napravili. Vsako stran oltarja je krasna piramida, noseča vsaka devet svetilk z lučini, v sredinji ene je zlatno ime Jezus, druge pa ime Marija. Vsako stran sv. mize do stene prezbiterija postavljene so dvojne stopnice z belimi pertovi pregernjene, na nje razpostavljene so narejene umetne cvetlice in naravne sveže rastline — zelene in cvetoče. Še stari, slabi in prerevni tabernakelj dobil je svileno-zlato-vezeno obgrinjalo (do časa, da se nova in dostojnija stanica Najsvetejšega napravi). Na tabernakeljnu stoji umetna sveto-prešinljiva, meter visoka britkomartra, darovana, za nameček sv. križevega pota, od gospoda Fr. Tomana, podobarja in zlatarja v Ljubljani. Neopisljivo pomenljiv, častit je križ razpetega Zveličarja na oltarju. Le večje in umetnije „britkomartre“ na oltarju,

Na stenah prezbiterijske ob oltarju ste postavljene prelepe slike, v krasnih pozlačenih okvirih, evangelijsko stran serce Marije Device, listno stran serce Jezusovo; podobe te so človeške dopasne velikosti, katere je prej imenovani umetnik dal za prav malo ceno 8 gld. Slikani ste umetno in gledate obe modro, milo in ljubeznjivo naravnost v oči gledavcu. Okolo oltarja v prezbiteriju obesili smo lepe vence v raznih oblikah. Tako je začasno dobila cerkvena, sicer prerevna in slaba, prav veličastno opravo in podobo stanovanja nebeškega Kralja, bistveno-osebno-skrivnostno bivajočega med nami na zemlji. Osobito je pa lepoto vzviševalo 39 luči umno in prijetno razpostavljenih na oltarju in v prezbiteriju.

Naredil se je krasni novi nebes, okolo nébesa je zlato-svilena tkanina — posebne lepote; pod nebesom in nad njim lepa rudeča svileno-volnena tkanina s cvetkami in peresi. Na stropu nébesa je krasna slika sv. Jožefa, z nebeško lepim detetom Jezusom, — prav pomenljivo, ker ravno pod tem nebesom nosijo mašnik pravega Tistega, katerega je nosil na rokah sv. Jožef na zemlji; slika je obšita s srebro-svilnenimi portami, okolo se pa zlati solnčni žarki razprostirajo po nebu. Nebesna obgrinjala so ob roboh obšita z zlato rumenimi svilenimi „franžami.“ Verhu belo višnjevih nebesnih deržal so lepe pozlačene okrogle tri-kupole. Velekrasen ta nébes zbog zlato-svilene tkanine se veličastno lesketa, blišči, ter pomenljivo in živo spominja: kedo je Tisti, katerega nosi mašnik pod nebesom v procesiji. Za to lepoto nébesa in oltarske olepšave so veliko pripomogle neveste Kristusove v Ljubljani pod varstvom sv. Uršule.

Katoliški slavenski naseljenci iz okolice so pred praznikom vozili v mesto zelene drevesca in veje. Katoliki v mestu so jih zasajali ob ulicah v drevored in napravljali štiri zelene šotore z oltarji za postaje Najsvetejšega. Z lesenega zvonika vihrale ste zastavi: cerkvena in slavensko-narodna. Topiči naznanjali so slavni praznik. Katoliški verni Bošnjaci došli so iz dveh sosednjih selskih župnij po 3—4 in 5 ur daleč k tej prevzvišeni katoliški slavnosti, ker doma še te častitljive procesije nimajo. Vérno ljudstvo je trumoma hodilo v cerkveno in iskreno-pobožno molilo Boga-Jezusa Kristusa v presv. Zakramentu. Priprosti, verni rimo-katoliški Bosanci bili so jako iznenadeni, globoko v dušo ginjeni pri toliki lepoti v cerkvi in na oltarju, ker tako in kaj jednakega še niso videli; vsi zavzeti so povzdigovali roke in serce k oltarju in hvalili Boga, ter z razpetimi rokami navdušeni opravljali molitve. Govorili so: „O krasna liepota Božja u ovoj cerkvi, ovdje jest veliko prošćenje“ (svetišče, — božjapot). Ta sv. dan je bila natlačena cerkvena več ur pred glavno službo Božjo: kakor o „Porcjunkuli“ so se verstili jedni noter, a drugi ven, kajti cerkvena ima samo za sto osób prostora, ves prostor ob cerkvi je bil obdajan s trumami vernih katol. Jugoslavenov.

(Konec nast.)

Imenik slovenskih duhovnov v Ameriki je prinesel „Amerikanski Slovenec“ 3. jun., št. 24. Ker se pogostoma praša za napis tega ali tega naših gg. duhovnih rojakov, ki v Ameriki pastirujejo, bode gotovo mnogim vstreženo, ako „Danica“ ponatisne te napise. Opomnjeno bodi, da pri adresi na pismu se pred ime dotičnega gospoda predstavi zgorej: „Rev.“ (pri višjih dostojnikih pa: „V. Rev.“) spodej pa: „U. St. North-America.“

I. Slovenski škofje:

1.) Mil. g. dr. Janez Vertin, posvečen 14. septembra 1879; škof Marquette-ski in Sault Saint-Marie-ski; Mich.

2.) Mil. g. dr. Ignacij Mrak, posvečen za škofa Marquette-skega in Sault-St.-Marieskega, 7. febr. 1869. Sedaj je v pokoju.

II. Slovenski mitrovani opat:

3.) Mil. g. dr. Bernard Ločnikar, O. S. B., posvečen 27. avg. 1890; St. John's University, Collegeville, P. O., Minn.

III. Slovenski misijonarji:

St. Pavelska nadškofija; Minn.

4.) Č. g. Jakob Trobec; cerk. sv. Neže, 628, Kent St., St. Paul, Minn.

5.) Č. g. Janez N. Stariha; cerk. sv. Frančiška; Sal.; W. 7th & James St., St. Paul, Minn.

6.) Č. g. Ivan Metod Solnce; cerk. sv. Mateja; 500. Hall av., St. Paul, Minn.

7.) Č. g. Anton Ogulin; cerk. sv. Bernarda; 111 Jessamine st., St. Paul, Minn.

8.) Č. g. Alojzij Plut; cerk. sv. Trojice; New Ulm, Minn.

9.) Č. g. Jožef Kastigar, cerk. sv. Trojice; New Ulm, Minn.

10.) Č. g. Janez Pavlin; cerk. sv. Lavrenca; Fribault, Minn.

11.) Č. g. Janez Tory; cerk. sv. Ane; Springfield, Minn.

12.) Č. g. Franc Ks. Bajec; katoliško vseučilišče, Washington D. C.

b) Chicaška nadškofija, Ill.

13.) Č. g. Franc S. Šušteršič; cerk. sv. Jožefa; 812, N. Chicago st., Joliet, Ill.

c) Duluška škofija, Minn.

14.) Preč. g. Jožef Buh; gen. vikar; cerk. sv. Martina; Tower, Minn.

15.) Č. g. Franc S. Košmerl; cerk. sv. Antona Pad.; Duluth, Minn.

16.) O. Simon Lampè; Red Lake Indian Reservation, Minn.

d) Winonska škofija, Minn.

17.) Č. g. Janez Žužek; cerk. sv. Petra; Caledonia, Minn.

e) Sioux-Fallska škofija, S. D.

18.) Č. g. Peter Jeram; cerk. ss. Simona in Juda; Flandreau, S. D.

i) St. Cloudska škofija, Minn.

19.) Č. g. Ignacij Tomazin; cerk. sv. Ane; Wadena, Minn.

g) Marquette-ska škofija, Mich.

20.) Č. g. Janez Čebul; cerk. sv. Ignacija; St. Ignace, Mich.

21.) Č. g. Jožef Zalokar; cerk. sv. Jožefa; Red Jacket, Mich.

22.) Č. g. Filip Erlach; cerk. sv. Patricija; Cedar River, Mich.

23.) Č. g. A. J. Režek; cerk. svetega Zvestoslava; Gladstone, Mich.

h) St. Johnška opatija, Minn.

24.) O. Severin Gross; prior; O. S. B.

- 25.) O. Cyril Zupan: O. S. B.
 26.) O. Roman Homar: O. S. B.
 27.) O. Vinc. Šifrer: O. S. B.

Od vseh imenovanih duhovnikov delujejo mej Slovenci le sledeči:

1.) O. Cyril Zupan, ki preskerbljuje slovenski naselbini pri sv. Štefanu in v Kranju; Stearns Co., Minn.

2) Č. g. Franc S. Šušteršič, ki je ravno dozidal lepo, kamnito cerkev za Slovence v Jolietu, Ill.

3.) Č. g. Jožef Zalokar, ki je navdušen za blagor slovenskih rudarjev v Red Jacketu, Mich.

4.) Prečastiti gospod Jožef Buh, ki skerbi za Slovence v Tower-u v prvi versti, zatem pa po „Amerikanskem Slovencem“ za vse ostale Slovence v Zjedinjenih državah.

Ostali slovenski duhovni pa misijonarijo Nemcem, Francozom, Amerikanom, Ircem in Indijanom. — Naj jim Bog dodeli obilno žetev.

Slavno svetišče Kraljice sv. rožnega venca v Pompejih.

Spisal J. Bilc.

(Dalje.)

Leto 1890 bo ostalo z zlatimi čerkami zapisano v zgodovini Pompejskega svetišča. Tega leta ste dve znameniti listini poslali ta milostni kraj, ter povzdignili njegovo čast in veljavo. Apostoljsko pismo, katero se začena z besedami „Quodquod religionis“ od. 28. marcija postavlja svetišče in vse dobrodne naprave, njemu pridružene, pod neposredno oblast svetega Stola, ter imenuje svitlega kardinala Monaco La Valetta varha, protektorja, svetišču.

Drugo papeževo pismo od 21. juunija poterjuje češčenje blažene Device Pompejske, ter dovoljuje, da se ta pobožnost po vsem svetu razširi, tudi deli odpuške povsod, kjer koli je slika blažene Device Pompejske v kaki cerkvi ali kapeli v češčenju izpostavljena, vsim tistim, kateri jo pobožno obišejo. Ta podoba je zelo taka, kakor se navadno slika Kraljica presvetega rožnega venca. Marija s krono na glavi sedi na vzvišenem prestolu; z desnico objema ljubeznjivo dete Jezusa, z levico podaja sv. Lijenski sv. rožni venec. Dete Jezus prijazno gleda na sv. Dominika, na desnici pred prestolom klečečega, ter mu podaja sv. rožni venec. Neka nadzemeljska vzvišenost in miloba odseva od osebe deteta Jezusa in njegove prečiste Matere, in nebeško zamaknjenje, pobožnost in hvaležnost za prejeti dar se bere na licih dveh svetnikov, ktera klečita pred prestolom, ter sveti molek iz rok presvetih Oseb prejmeta. To je kratek opis podobe, po kateri Gospod v Pompejih in drugod deli dušne in telesne milosti, ktera se nahaja z odpuški obdarovana na Laškem in drugod v premnogih cerkvah in kapelah, in pri brezštevilnih kerščanskih družinah. Pred to podobo prižigajo lučice italijanske družine, ktere so še ohranile sv. vero, ter opravljajo molitev sv. rožnega venca. Kdor pazljivo bere Longov časopis „Il Rosario,“ nahaja v njem brezštevilne imena iz vsih stanov in iz vsih krajev Italije, imena oseb, ktere se goreče priporočajo, iskreno zahvaljujejo, lepe darove pošiljajo Rožnovenski Kraljici, ktera si je prestol izbrala na razvalinah posutega mesta. Človek mora pri tej prikazni nehoté spoznati: Hvala Bogu, Italija

je še katoliška. Ni se še posrečilo in se nikdar ne bode, da bi brezbožna vlada in hudobni frasoni ljudstvu uzeli njegov naj dražji zaklad — sv. vero, po kateri je Italija slavna in imenitna postala.

Glasu naj vikšega poglavarja sv. Cerkve je sledil odmev vsih italijanskih in mnogo tujih nadpastirjev, škofov in nadškofov, kateri so v dopisih verlemu g. Longu častitali, pohvalili in blagoslovili njegovo delo, njegove blage vstanove v prid človeštva. Vse te lastno-ročne pisma naslednikov apostoljskih mož je spravil kot dragocen zaklad v arhivu svetišča; in ker mu je v listu prostora manjkalo, da bi vse natisnil, je naštel le imena nad 200 kardinalov, nadškofov in škofov, kateri so mu pisali in le nekoliko teh pisem je v svojem časniku natisnil. Tudi Danica bo svojem bravcem le dva taka lista priobčila; dovolj bo to, da se spozna, kako važnost pripisujejo osebe, ktere stojijo naj bliže prestolu sv. Očeta, Pompejskemu svetišču.

1. Časnik „Il Rosario e la nuova Pompei“ naj rodi sad večnega življenja tamkej, kjer je nekdanj hudobni duh poganstva rodil sad večne smerti; tamkej naj Brezmadežna zmaguje, kjer je imel nekdanj stari zmaj bolj ko drugod vstanovljeno svoje kraljestvo.*

Lucido M. card. Parochi.

Vesoljni namestnik Nj. Sv.

2. Veseli me, da Vam morem naznaniti, da sem poklonil Sv. Očetu list, kterega Vi vredujete, in pa knjigo „Zgodovina Pompejskega svetišča, ktero ste mi poslali. Njihova Svetost so mi naročili, da naj se Vam zahvalim, ter so pohvalili vnemo, ktera Vas navdaja pri razširjanju pobožnosti do presvete Device. In jaz izveršujoč ukaz prejaznega Papeža, Vas ob enem prosim, da blagovoljno sprejmite posebno zahvalo za iztis svetišča, kterega ste mi prijazno odmenili in z izrazom posebnega spoštovanja biva Vam. blagorodni gospod,

vdani

M. Card. Rampolla.

(Dahe nast.)

Rim 1. avgusta 1890.

Razgled po svetu.

Dunaj. Tudi na Dunaju se zaradi nestanovitnega vremena procesije niso mogle povsod slovesno obhajati.

Kako strašne nasledke utegne imeti pričkanje in jeza iz neznatnih vzrokov, se je zopet te dni pokazalo na Dunaju, kjer je bila mačka vzrok, da je mož moža zaklal! Otrok enih staršev je sunil mačka druge družine; ženi se jamete zmerjati in prepirati, obeh družin očeta pa vsled tega pretepati. — neutegoma zavpije eden: „V serce me je zabodel,“ se zverne na tla in je v trenutku mertev! O kaj strašnega naredi jeza, in pa kako pogosto! Torej: ženske, vodé v usta, ko se hoče žolc izliti, možki pa: roke v žep! — V Bitnjah na Koroškem je obsojen na vislice neki Fr. Glaunegger, ki je lani 31. grudna umoril in obesil svojo ženo... Strašen sad nekerščanstva!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-

žele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan gospod. ki ne more ne umreti in ne živeti, za pomoč iz Jezusovega in Marijinega Serca. — Hudo spačen človek za spreobrnjenje izročeni in priporočen v Jezusovo in Marijino Serce. — V bratovsko gorečo molitev priporočen mladeneč, da bi na Marijino priprošnjo ga sv. Duh razsvetlil in odvernil od nepravlega namena.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Č. g. Jož. Laznik, administrator v Podlipi, je prestavljen za župnika v Polhov gradec. — Č. g. Jož. Gregorič, kapl. v Višnji Gori, je premeščen na Trebelno; na njegovo mesto pride sem. duhoven č. g. Jak. Pavlovčič.

Četrto nedeljo po Binkoštih, t. j. 3. julija, bo pri sv. Katarini v Topolu blagoslovljenje novega križevega pota ob 10. uri dopoldne.

Čatež, 15. jun. 1892. Usojam si, Vam naznaniti, da so častiti gospod župnik Simon Zadnik danes ob poli 9ih zjutraj umerli, prevideni s ss. zakramenti. Pogreb bode ob 9ih zjutraj v petek, t. j. 17. t. m. Od novega leta niso nič maševali in večinoma bili v postelji!

Maribor. Č. g. J. Gajšek je dobil župnijo sv. Vida pri Šmarijah; č. g. V. Kolar je postal oskerbnik župnije sv. Martina v Rožni dolini; č. g. J. Pajtler pa župnijo v Svetinjah. Premeščeni so čč. gg.: Fr. Berglez od sv. Vida k sv. Štefanu; G. Kačičnik od sv. Štefana v Žitale; Št. Pivec iz Zital na Rečico; Fr. Kakuška z Rečice v Ribnico; Jak. Merc iz Ribnice k Št. Iliju; č. g. Fr. Kocbek je dobil začasni odpust. — Čč. gg. bogoslovci, dan in kraj nove maše: a) IV. leta: Cizerlj Alojzij, 7. avg. pri

sv. Marku niže Ptuja; Doberšek Janez, 15. avg. a Žusenu; Golob Friderik, 31. jul. v Rušah; Horjak Janez, 31. jul. pri sv. Rupertu blizu Laškega; Jodelj Janez, 7. avg. pri sv. Lovrencu ob Koroški železnici; Krajnc Jakob, 7. avg. v Št. Jurji ob južni železnici; Lajnšic Anton, 7. avg. v Šmartnu v Rožni dolini; Medvešek Janez, 31. jul. v Sevnici; Mihalič Jožef, 15. avg. pri Mali nedelji, blizu Ljutomera; Podvinski Anton, 7. avg. v Pišecah; Šebat Anton, 7. avg. pri sv. Kunigundi, na Pohorji; Vavpotič Matija, 15. avg. v Ormoži; Vogrinec Valentin, 15. avg. v Žetabah; Veixl Jožef, 31. jul. v predmestni fari sv. Magdalene v Mariboru. — b) čč. gg. III. leta: Belšak Štefan, 21. avg. v Ptuji; Štefan Peter, 31. jul. v Byšici na Češkem; Štrakelj Anton, 15. avg. pri Kapeli, blizu Radgone

V ursulinski cerkvi bo vso osmino Jezusovega Serca zjutraj slovesna sv. maša ob 6ih (1. dan ob 3,46 s slov. pridigo), popoldne ob 7ih nem. pridiga in litanije.

Dobrotni darovi.

Za ubožne cerkve naše škofije: Iz Mavčič 37 gld. — Iz Moravč 58 gld. — Iz Starega terga pri Ložu 31 gld. — Iz Dupljan 11 gld. 80 kr. — Z Iga 19 gld. — Z Zaspega 7 gld. 72 kr. — Iz Št. Jakoba ob Savi 23 gld. 70 kr. — Iz Žirov 41 gld. — Iz Černomlja 35 gld. — Iz Babnega polja 29 gld. — Iz Poloma 18 gld. — Z Goričice 100 gld. 20 kr. — Iz Žaljne 23 gld. 30 kr. — Z Verhpolja pri Vipavi 12 gld. — Od sv. Petra v Ljubljani 117 gld. 15 kr. — S Šmartnega pri Litiji 16 gld. 45 kr. — S Smelednika 31 gld. — Iz Spodnjega loga 10 gld. 62 kr. — S Suhorja pri Košani 11 gld. 65 kr. — Po čč. gg. Ursulinaricah v Ljubljani 21 gld. 96 kr. — Z Dovjega 31 gld. 10 kr. — S Kranjske gore 29 kr. — Z Ljubnega 10 gld. 40 kr.

Za dijaško mizo: Neim. Uršula 1 gld. — Prečastiti g. dek. Jan. Oblak 10 gld. — Neimen. 1 gld. — Dober prijatelj z V. 5 gld. — Č. g. duh. pastir Dominik Janež 1 gld. — Č. g. župnik Ant. Hočvar Šentjoški, kakor druge leta, 1 terdnjak za posebno vrednega dijaka od dijaške mize.

VABILO!

Da bi obnovili brez pomude naročilo na

„ZGODNJO DANICO“

za II. pol. leta 1892, so prav iskreno in serčno povabljeni vsi blagi bralci in prijatelji našega cerkvenega lista, kateri niso naročeni za celo leto. Kristus in Njegova edinozveličavna Cerkev, Marija Danica, katoliški slovenski narod so bile in bodo naše zvezde! Bog daj pomoč, pa tudi potrebno število naročnikov!

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti	4 gld.	20 kr.
„ pol „ „ „	2 „	20 „
V Ljubljani prejemanja za celo leto	3 gld.	60 kr.
„ „ „ pol leta	1 „	80 „
„ „ „ 1/4 leta	— „	90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.